

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/30/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216214639
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4216214639.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a sudkýň JUDr. Viery Koscelanskej a JUDr. Eriky Madarászovej v spore žalobcu: I. B., nar. X.X.XXXX, bytom P., H. XXXX/XX proti žalovanému: Home Credit Slovakia a.s., Teplická 7434/147, v konaní zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1.mája 173/11, Trenčín, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 13C/254/2016- 267 zo dňa 10. októbra 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým určil, že úver č. XXXXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov, **p o t v r d z u j e .**

II. V napadnutom vyhovujúcom výroku, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 932,12 eura rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** takto:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 460,66 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšku žalobu zamietá.

III. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Žalobou doručenou súdu dňa 12.9.2016 sa žalobca domáhal určenia, že zmluva je neplatná pre početné neprijateľné podmienky, určenia, že úver medzi účastníkmi zmluvy je bezúročný a bez poplatkov, ako aj určenia, že podmienka v zmluve Rozhodcovská zmluva je neprijateľná podmienka. Ďalej sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 894,95 eura a finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1.100 eur. Podľa žalobcu zmluva obsahuje neprijateľné podmienky, zmluvné podmienky neboli individuálne vyjednané. Zmluvu považoval za absolútne neplatnú, lebo jej ustanovenia obchádzajú zákon a priečia sa dobrým mravom. Uviedol, že ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) je neurčitá, lebo sa pohybuje od 20,7% do 21,4% s tým, že podľa drobného textu presná hodnota závisí na dni poskytnutia úveru. Údaj o celkových nákladoch považoval tiež za nesprávny vo výške 910,96 eura, keďže po vynásobení počtu splátok mesačnou výškou splátok (84 x 27,90) dosiahne sumu vo výške 2.343,60 eura, z ktorej celkové náklady potom predstavujú sumu vo výške 1.243,60 eura. Úver je potrebné z dôvodu absencie náležitostí považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca ďalej uviedol, že žalovanému uhradil 39 x 27,90 eura a od 20.6.2013 mu uhradil 35 x 25,91 eura, a tak má preplátok 894,95 eura.

1.2 Žalobca v podaní doručenom súdu dňa 27.10.2017 oznámil, že žalobu berie späť v časti určenia, že zmluva je neplatná, v časti určenia, že podmienky v zmluve Rozhodcovská zmluva je neprijateľné podmienky, v časti finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur. Súčasne navrhol určiť, že úver je bezúročný a bez poplatkov a zaviazat' žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.055,76 eura. Žalovaný v podaní doručenom súdu 8.3.2018 vyslovil súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby.

2. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom č.k. 13C/254/2016-207 zo dňa 8. marca 2018 rozhodol tak, že konanie v časti určenia, že zmluva je neplatná pre početné neprijateľné podmienky, v časti určenia, že podmienky v rozhodcovskej zmluve sú neprijateľnými, v časti finančného zadosťučinenia vo výške 300,- eur zastavil. Ďalším výrokom pripustil zmenu žaloby v tomto znení: „Súd určuje, že úver č. XXXXXXXXXXXX strán sporu je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.055,76 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný uhradiť trovy konania.“ Ďalej určil, že úver č. XXXXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 932,12 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu v časti prevyšujúcej sumu 932,12 eura zamietol. O trovách rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

3. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie. Odvolací súd uznesením č.k. 7Co/163/2018- 238 zo dňa 30.08.2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich výrokoch, ktorým určil, že úver č. XXXXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov, žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 932,12 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku o náhrade trov konania, ako aj vo výroku, ktorým pripustil zmenu žaloby zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd zastal záver, že odvolanie žalovaného je dôvodné, pretože postupom súdu prvej inštancie bolo potrebné konštatovať existenciu vady konania, ktorá sa prejavila v takom nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

4.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) určil, že úver č. XXXXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 932,12 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 2 písm. g), j), i), § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. § 107 ods. 2, § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že v zmysle úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXXXXXX žalobca ako klient mal uzavrieť Úverovú zmluvu - Osobná pôžička SR. Na základe uvedenej zmluvy žalovaný poskytol žalobcovi spotrebiteľský úver vo výške 1.100 eur, ktorý sa žalobca zaviazal splatiť 84 mesačnými splátkami po 27,90 eura, pri ročnej úrokovej sadzbe 18,62%, RPMN vo výške od 20,7% do 21,4% (s poznámkou, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru) a priemernej hodnote RPMN vo výške 23,73% s tým, že celkové náklady spotrebiteľa predstavovali sumu 910,96 eura, dátum splatnosti prvej splátky bol dohodnutý na „po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru“ , dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok bol 15. deň v kalendárnom mesiaci a lehota splatnosti úveru bola dohodnutá na „84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“.

4.2 Súd prvej inštancie poukázal na to, že v danom prípade písomné vyhotovenie úverovej zmluvy podpísanej zástupcom žalovaného dňa 9.2.2010, na rozdiel od údaju o výške, počte a termíne splátok, neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru v tom tvare, v akom ho predpokladá citovaný zákon. Uviedol, že údaj 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci pri predtlačenom texte formulára zmluvy lehota splatnosti, nie je údajom o konečnej splatnosti žalobcom čerpaného úveru, najmä keď nie je zrejmé, kedy začína plynúť splatnosť uvedených 84 splátok. Dôvodil, že zo zmluvy nie je zrejmý dátum poskytnutia úveru, tento nie je zrejmý ani zo splátkového kalendára. Z uvedeného splátkového kalendára je zrejmé, že oproti textu zmluvy, podľa ktorého dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je 15. deň v kalendárnom mesiaci, žalovaný v tomto splátkovom kalendári uvádzal ako dátum splatnosti splátok 25. deň v mesiaci. Uvedený dátum splatnosti splátok mal byť podľa listu žalovaného na čl. 52 súdneho spisu zmenený dňa 9.9.2010 bez dodatku k úverovej zmluve žalobcu, v dôsledku čoho malo aj dôjsť k zmene pôvodnej konečnej splatnosti poskytnutého úveru z 15.2.2017 na 25.2.2017, opäť bez dodatku k úverovej zmluve žalobcu. Poukázal aj na to, že pokiaľ žalovaný poskytol žalobcovi úver 9.2.2010, 84. mesiac skončil 9.2.2017, avšak 15. deň 84. mesiaca (plynúceho od 9.1.2017 do 9.2.2017) pripadá na 15.1.2017, ktorý deň je potom v danom prípade dňom konečnej

splatnosti úveru. Určite to nemohol byť ani deň 15.2.2017, ako to tvrdil žalovaný vyššie, keďže tento deň nasleduje až po uplynutí 84 mesiacov po poskytnutí úveru. Súd argumentoval, že podľa citovaného zákona č. 258/2001 Z.z. sa vyžaduje časová (dátumová) špecifikácia termínu konečnej splatnosti úveru. Údaj o termíne splatnosti špecifikovaný termínom „po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru“ je neurčitý, keď nie je uvedený dátum poskytnutia úveru. Ďalej poznamenal, údaj o RPMN uvedený v rozpätí od 20,7% do 21,4% je údajom neurčitým a nekonkrétnym a nie je zjavné, prečo by mala presná hodnota RPMN závisieť od dňa poskytnutia úveru, keď základná rovnica pre výpočet RPMN uvedená v prílohe č. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. nepredpokladá dosadenie údaju o dni poskytnutia úveru do tejto rovnice. Naopak, podľa poznámky a) prílohy č. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. ročná percentuálna miera nákladov sa vypočíta v čase, keď sa uzatvára zmluva.

4.3 Na základe uvedeného dospel k záveru, že pre absenciu podstatných údajov (§ 4 ods. 2 písm. g/, j/ zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretie predmetnej úverovej zmluvy) je úverová zmluva uzavretá zmluvnými stranami bezúročná a bez poplatkov, s poukazom na § 4 ods. 3 citovaného zákona. Žalobca čerpal bezúročný a bezpoplatkový úver vo výške 1.100 eur na ktorý zaplatil úhrnom sumu vo výške 2.027,01 eura, nepochybne na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žaloba vo veci bola doručená súdu 12.9.2016 a žalobca aj po uhradení sumy bezúročnej a bezpoplatkovej istiny vo výške 1.100 eur platbou z 22.5.2013 realizoval ďalšie úhrady. Súd prvej inštancie dodal, že vzhľadom na žalovaným v časti dôvodne vznesenú námietku premlčania v objektívnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 2 OZ, žalobca uhradil v prospech žalovaného platbami realizovanými po 12.9.2013 sumu vo výške 932,12 eura. Platby realizované žalobcom v období po 22.5.2013 do 12.9.2013 sú z dôvodu vznesenia námietky premlčania žalovaným premlčané v objektívnej premlčacej dobe. Vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť žalobcom čerpaného úveru súd považoval žalobu za dôvodnú do výšky 932,12 eura, keď žalovaný bez právneho dôvodu prijal nepremlčané plnenie žalobcu a s poukazom na § 451 ods. 2 OZ sa bezdôvodne obohatil. Žaloba vo veci bola súdu doručená 12.9.2016 a objektívna premlčacia doba na vrátenie plnení žalobcu žalovanému pred 12.9.2013 (v období po 22.5.2013 do 12.9.2013) uplynula uplynutím troch rokov, najneskôr 12.9.2016, súd žalobu v časti prevyšujúcej sumu vo výške 932,12 eura právoplatne zamietol v poradí prvým rozsudkom. Súd doplnil, že žalovaný nepreukázal ani dôvodnosť nároku na zmluvnú pokutu, keď nepreukázal existenciu písomnej dohody o zmluvnej pokute v zmysle § 544 ods. 2 OZ, v nadväznosti na § 544 ods. 1 OZ. Pokiaľ je nárok žalovaného na zmluvnú pokutu upravený v úverových zmluvných podmienkach, tieto nie sú ani opatrené podpismi zmluvných strán, a preto nemôžu tvoriť zmluvnú dokumentáciu vzťahu strán sporu (bod 40. - 45. rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9.11.2016). Súd o náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 262 ods. 1 CSP podľa § 255 ods. 1, 2 CSP a § 256 ods. 1 CSP tak, že žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania nepriznal. V spore bol žalobca len čiastočne úspešný, pričom jeho neúspech v časti istiny, ale aj v častiach, v ktorých späťvzatím žaloby zaviniť čiastočné zastavenie konania, je úspechom žalovaného, ktorý sa odrátava od úspechu žalobcu.

5.1 Žalovaný podal v zákonnej lehote proti rozsudku odvolanie poukazujúc na § 54a a § 100 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka. Ohľadne plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby žalovaný uvádza, že za jej začiatok možno považovať práve deň; kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Žalobca uhradil splátku istiny na úverovej zmluve dňa 22.04.2013. S ohľadom na vyššie uvedené je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia po dátume 22.04.2016 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote (žaloba bola doručená dňa 12.09.2016). V tomto smere poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 8Co/216/2016, Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/315/2017, Okresný súd Trnava sp.zn. 29Csp/7/2017.

5.2 K dobe trvania zmluvy a termínu konečnej splatnosti uviedol, že doba trvania je stanovená počtom splátok - 84 mesačných splátok a žalobcovi muselo byť taktiež jednoznačne zjavné, kedy nastane konečná splatnosť úveru. Zároveň dôvodil, že zákon č. 129/2010 Z.z. v znení platnom a účinnom ku dňu 01.05.2018 zmenil znenie ustanovenia § 9 ods. 2 písm. d) tak, že povinnou náležitosťou je už len uvádzanie doby trvania úveru. Názory súdov pri vyhodnocovaní náležitostí úverových zmlúv skorigoval aj Súdny dvor EÚ svojím rozhodnutím zo dňa 09.11.2016 vo veci C-2/16 a následne Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp.zn. 3 Cdo/146/2017. V prejednávanej veci termín konečnej splatnosti úveru teda nebolo nevyhnutné určiť konkrétnym dátumom, ako to nesprávne uzavrel súd prvej inštancie, ale postačilo vymedzenie iným určitým spôsobom, ktoré bez akýchkoľvek ťažkostí a pochybností umožňovalo spotrebiteľovi tento dátum identifikovať. V otázke určenia RPMN sa žalovaný nestotožnil s

posúdením súdu prvej inštancie. Poukázal na to, že zo vzorca pre výpočet RPMN je dôležitý aj presný dátum, kedy došlo k prvému čerpaniu finančných prostriedkov. Nakoľko medzi zaslaním úverovej zmluvy na podpis klientovi a dorúčením podpísaného vyhotovenia späť do spoločnosti, kedy dôjde k reálnemu načerpaniu finančných prostriedkov, uplynie niekoľko dní, žalovaný mal záujem poskytnúť klientovi korektnú presnú a reálnu hodnotu RPMN pričom po zaslaní finančných prostriedkov bola klientovi presná hodnota RPMN oznámená. Smernica vo svojom ustanovení požaduje uviesť RPMN „zrozumiteľne a stručne“, čo by malo byť rozhodujúcim kritériom pre eurokonformný výklad predmetného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Z hodnoty RPMN uvedenej v úverovej zmluve č. XXXXXXXXXXXX od 20,7% do 21,4% je spotrebiteľovi jednoznačne jasné a zřejmé, v akej výške sú náklady v zmluve zahrnuté. V tomto smere poukázal na rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 05.09.2018 pod sp.zn. 19Csp/9/2018. Zároveň zdôraznil, že v súvislosti s náležitosťou RPMN uvedenou v úverovej zmluve v rozpätí od - do bola Krajským súdom v Trnave v rámci konania vedeného pod zn. 26Co/78/2018 predložená prejudiciálna otázka Súdnemu dvoru EU v znení, či sa má smernica vykladať tak, že túto náležitosť spĺňa zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa RPMN uvádza určitým rozmedzím hodnôt (od-do), alebo či vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom. Navrhol, aby odvolací súd vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania.

6. Žalobca k odvolaniu žalovaného vo svojom vyjadrení uviedol, že odvolanie považuje za nedôvodné, pretože súd prvej inštancie vec správne práve posúdil. Zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach ohľadom absencie náležitostí spotrebiteľskej zmluvy. Doplnil, že k žalovaný ako subjekt dlhodobo pôsobiaci na finančnom trhu, ktorý v rozpore so zákonom nedodrží predpísané náležitosti zmluvy spôsobujúce, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, jeho konanie nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Potreba aplikácie desaťročnej objektívnej premlčacej doby upravenej v ustanovení § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka má preto oporu. Uviedol, že v obdobných sporoch súdy prvej a druhej inštancie rozhodujú v neprospech žalovaného. Keďže napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je len čiastočne dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým určil, že úver č. 4002027942 je bezúročný a bez poplatkov podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. V napadnutom vyhovujúcom výroku, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 932,12 eura, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil s poukazom na ust. § 388 CSP tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 460,66 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol.

8. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver v časti určenia úveru ako bezúročného a bez poplatkov, avšak v otázke posúdenia premlčania bezdôvodného obohatenia dospel k nesprávnemu právnenému záveru.

9. Žalovaný napadol odvolaním celý rozsudok namietajúc najmä nesprávne posúdenie súdu prvej inštancie o absencii podstatných náležitostí (§ 4 ods. 2 písm. g/, j/ zákona č. 258/2001 Z.z.), v dôsledku čoho má byť podľa súd úverová zmluva uzavretá zmluvnými stranami bezúročná a bez poplatkov. Nestotožnil sa ani s posúdením súdu v otázke premlčania žalovaného nároku ako bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, pričom argumentoval predovšetkým plynutím subjektívnej premlčacej doby, keď začiatok jej plynutia odvíjal odo dňa, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe.

10. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného týkajúcou sa uvedenia náležitosti vymedzenej v § 4 ods. 2 písm.g) zákona č. 258/2001 Z.z. a to údaju o konečnej splatnosti úveru. Ako vyplýva zo zmluvy v bode 44 sa nachádza informácia - Lehota splatnosti - 84 mesiacov po poskytnutí

úveru a to do 15.dňa v poslednom mesiaci. Hneď pod týmto údajom je ďalšia špecifikácia ohľadom splatnosti splátok, kde sa uvádza : „Prvá splátka je splatná mesiac od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej splátky a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň kalendárnom mesiaci, počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný dostatočne špecifikoval lehotu konečnej splatnosti už samotným vymedzením - 84 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15.dňa v poslednom mesiaci, z ktorého jasne vyplýva, že úver bude splatený v 84.mesiaci po tom, ako bol spotrebiteľovi poskytnutý úver. Z ďalších údajov vyplýva, že splatnosť prvej splátky je až nasledujúci mesiac po poskytnutí úveru, pričom nie je rozhodujúca skutočnosť, že na základe žiadosti dlžníka došlo k zmene dňa splatnosti mesačnej splátky. Aj zo splátkového kalendára vyplýva, že dátum prvej splátky bol v marci 2010 a od tohto mesiaca plynulo 84 mesiacov, ako konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je nevyhnutné určiť konečnú splatnosť úveru presným dátumom, ale postačuje aj také slovné vymedzenie, ktoré vie zrozumiteľne nahradiť konečnú splatnosť úveru aj iným ako dátumovým vyjadrením.

11. Žalovaný nesúhlasil ani s absenciou určenia výšky RPMN (náležitosť úverovej zmluvy uvedená v § 4 ods. 2 písm. j) zákona č. 258/2001 Z.z), keď táto bola v bode 38. zmluvy uvedená v rozpätí od 20,7 do 21,4%. Súd prvej inštancie takéto určenie výšky RPMN považoval za neurčité a nekonkrétne. Odvolací súd s posúdením súdu prvej inštancie súhlasil. Žalovaný v tomto smere upriamil pozornosť na skutočnosť, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Trnave pod zn. 26Co/78/2018 bola predložená prejudiciálna otázka Súdnemu dvoru EU v znení, či sa má čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES vykladať tak, že túto náležitosť spĺňa zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa RPMN uvádza určitým rozmedzím hodnôt (od-do), alebo či vyžaduje určenie RPMN len jedným konkrétnym údajom. Odvolací súd zistil, že táto otázka bola vyriešená Rozsudkom Súdného dvora z 19. decembra 2019 vo veci C-290/19. V bode 23 a 24 a 31 sa uvádza: „Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48 vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola RPMN vyjadrená nie ako jedna konkrétna hodnota, ale prostredníctvom rozpätia uvádzajúceho najnižšiu a najvyššiu hodnotu (23). Treba podotknúť, že uvedenie RPMN vo forme rozpätia dvoch hodnôt nie je v súlade so znením viacerých ustanovení smernice 2008/48, najmä jej článkov 3 a 19, a nie je ani v súlade s jej systematickou. Z uvedených ustanovení totiž vyplýva, že RPMN sa musí vyjadriť jedným presným percentuálnym podielom (24). Treba konštatovať, že ak by bolo prípustné upraviť v zmluve o úvere RPMN nie ako jednu konkrétnu hodnotu, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu, nebolo by splnené kritérium zrozumiteľnosti a stručnosti stanovené v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48. Toto kritérium je pritom podstatné na to, aby mohol spotrebiteľ tak, ako to uvádza odôvodnenie 31 tejto smernice, poznať svoje práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere. Použitie takéhoto rozpätia totiž môže nielen sťažiť posúdenie celkových nákladov úveru, ale tiež môže viesť spotrebiteľa do omylu, pokiaľ ide o skutočný rozsah jeho záväzku (31).“ Záverom Súdný dvor rozhodol takto: „Článok 10 ods. 2 písm. g) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, zmenenej smernicou Komisie 2011/90/EÚ zo 14. novembra 2011, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola RPMN vyjadrená nie ako jedna konkrétna hodnota, ale ako rozpätie uvádzajúce najnižšiu a najvyššiu hodnotu.“

12. S poukazom na citovaný Rozsudok Súdného dvora z 19. decembra 2019 vo veci C-290/19, odvolací súd rovnako zastal názor, že žalovaný ako veriteľ z úverovej zmluvy si nespĺnil riadne povinnosť uviesť v úverovej zmluve výšku RPMN jedným údajom a nie údajmi v rozpätí od - do. Táto skutočnosť má potom za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru, ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie.

13. Žalovaný v odvolaní namietal aj nesprávne posúdenie premlčania dôvodiac plynutím subjektívnej premlčacej doby, keď začiatok jej plynutia odvíjal odo dňa, kedy sa vykonali prvýkrát úhrady bez domnelého právneho dôvodu, keďže skutkové okolnosti boli žalobcovi známe. Uviedol, že žalobca uhradil splátku istiny na úverovej zmluve dňa 22.04.2013, preto nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je po dátume 22.04.2016 premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote. S takýmto posúdením premlčania v subjektívnej premlčacej lehote sa odvolací súd nestotožnil.

14. Ustanovenie § 107 OZ ustanovuje kombinované premlčanie doby, a to subjektívnu, ktorá je dvojročná, a objektívnu, ktorú nemožno prekročiť, hoci by ešte boli podmienky pre uplynutie subjektívnej

premlčacej doby, a ktorej dĺžka je určená rozdielne podľa charakteru získania bezdôvodného obohatenia. V prípade, že bolo bezdôvodné obohatenie získané bez úmyselného konania, jej dĺžka je tri roky a ak bol taký prospech získaný úmyselne, určil Občiansky zákonník jej dĺžku v rozsahu desať rokov. Aj plynutie týchto lehôt je stanovené odlišne a aj ich plynutie a skončenie nie sú na sebe závislé. Osobitne je upravený aj začiatok plynutia týchto premlčacích dôb. Pre začiatok behu subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Pritom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o získaní tohto obohatenia na jeho úkor dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti prípadne aj skôr. Naproti tomu, plynutie objektívnej premlčacej doby je upravené bez akejkoľvek závislosti na subjektívnej vedomosti oprávneného o bezdôvodnom obohatení získanom na jeho úkor; v zmysle ustanovenia § 107 ods. 2 O. z. plynie odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu (R 25/1986, s. 111 ods. 4 a s. 112 ods. 1).

15. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal len plynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby, v rámci ktorej dospel k správneému záveru, že všetky platby žalobcu od 22.5.2013 do 12.9.2013 by boli premlčané, keďže žaloba bola na súd doručená dňa 12.9.2016. Opomenul sa však zaoberať dvojročnou subjektívnou premlčacou dobou, na ktorú poukazoval už v prvoinštančnom konaní žalovaný. Ako už bolo uvedené vyššie, pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je podľa odvolacieho súdu rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu, teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 67/2011). Žalobca sa teda reálne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu už dňom, v ktorom zaplatil žalovanému sumy prevyšujúce istinu úveru. Ak je plnenie bez právneho dôvodu poskytované postupne po čiastkových sumách, premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, keď došlo k plneniu. Každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má tak svoj samostatný právny osud, premlčuje sa samostatne a samostatne sa tiež posudzuje prípadné omeškanie s jej vydaním. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na uznesenie NS SR zo dňa 22.05.2019 sp.zn. 8Cdo/163/2018, v ktorom sa dovolací súd zaoberal právnou otázkou plynutia subjektívnej premlčacej doby. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí uvádza: „Pri posúdení právnej otázky začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení najvyšší súd poukazuje na rozhodnutie vedené pod sp.zn. 3 Cdo/169/2017, ktoré uvádza aj žalobca. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí vedenom pod sp.zn. 3 Cdo/169/2017 osobitne poukázal na tú časť odôvodnenia rozhodnutia sp.zn. 1 Cdo/67/2017, v ktorej uviedol, že „to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. To znamená, že oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie“.

16. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že bezdôvodné obohatenie začalo vznikať na strane žalovaného po dni 22.5.2013. Odvolací súd dospel k záveru, že všetky jednotlivé platby žalobcu vykonané pred dňom 12.9.2014 sa premlčali v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe s poukazom na deň podania žaloby na súd - 12.9.2016 a vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného. Ak je plnenie bez právneho dôvodu poskytované postupne po čiastkových sumách, premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, keď došlo k plneniu. Každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má tak svoj samostatný právny osud, premlčuje sa samostatne a samostatne sa tiež posudzuje prípadné omeškanie s jej vydaním. Zo splátkového kalendára a prehľadu vykonaných splátok žalobcu (čl. 36- 39) vyplýva, že premlčaniu nepodliehajú splátky a platby žalobcu vykonané od 13.10.2014 (predchádzajúca platba bola z 8.9.2014). Ide celkovo o 15 splátok v sume 25,75 eura, teda 386,25 eura. Žalobca tiež v období od 3.3.2015 do 30.12.2015 zaplatil celkovo sumu 46,41 eura titulom zmluvných pokút a v období od 13.10.2014 do 3.3.2015 sumu 28 eur titulom upomienok. V časti nepriznania poplatkov za upomienky, ako aj poplatkov zo zmluvných pokút žalobcovi sa odvolací súd plne stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v bodoch 25 a 26 odôvodnenia rozsudku, na ktoré len odkazuje. Vzhľadom na vyššie uvedené platby žalobcu, ktoré boli vykonané v prospech žalovaného pred začatím plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby (od 13.10.2014) je zrejmé, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 460,66 eura (386,25 + 46,41 + 28). Nárok žalobcu na zaplatenie bezdôvodného obohatenia preto považoval

odvolací súd za dôvodný čo do sumy 460,66 eura. Vo zvyšku, v časti sumy 471,46 eura (932,12 - 460,66) odvolací súd žalobu zamietol.

17. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým určil, že úver č. XXXXXXXXXXXX je bezúročný a bez poplatkov ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V napadnutom vyhovujúcom výroku, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 932,12 eura, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil s poukazom na ust. § 388 CSP tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 460,66 eura do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Žalobca bol v konaní len čiastočne úspešný vzhľadom na rozsah zastavenia konania, ktorý predstavuje jeho procesný neúspech v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP. Aj v nároku na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v celkovej sume 1055,76 eura mal žalobca úspech len čiastočný, a to vo výške 460,66 eura. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd uzavrel, že pomer úspechu a neúspechu strán sporu je pomerne rovnaký, preto rozhodol o trovách konania tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

19. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).